

Pirmas skyrius

Reikia uždaryti balkoną, kad karštis nebeitų vidun, pagalvojo Elena žiūrėdama į senovines dvivėres balkono duris. Gelsvo tiulio užuolaida judėjo švelniai paliesdama grindis. Jos kraštelis vis kilstelėdavo, ir pro atsidengusį tarpelį matėsi įkaitintos terasos plytelės ir ažūrinis kalto metalo turėklas. Dar tik devinta ryto, o karštis jau darėsi nepakenčiamas.

Ji pasiraivė plačioje lovoje. Miegoti vienai tokioje buvo didelis švaistūniškumas, bet Elenai patiko prabanga, ji mokėjo ja pagarbiai mėgautis. Buvo dėkinga savo darbui už tą gražų kambarį, gėlėtus sienų apmušalus, veidrodį su staleliu, prašmatnų vonios kambarį, už karštą saulę gegužės pradžioje ir, be abejo, už šį tarp Italijos vynuogynų paslėptą kelių šimtmečių dvarą, vietinių vadinamą viso labo vila.

Užvakar važiuodamos čia nuomotu automobiliu net pasiklydo. Prie vairo sėdinti Julija pyktelėjo, neva Elena pražiopsojo nuorodas. Bet jokių nuorodų nė nebuvo, gatvėje popiečio kavą geriantis senukas, paklaustas kelio, tik atsainiai mostelėjo į žvyrkeliuką tiesiai už atvertų kepėjo durų, vedantį į vynuogynais apaugusią kalvą.

– Kur tu mane veži? – šyptelėjo Elena. – Visada maniau, kad į prabangius rūmus veda bent asfaltuotas kelias.

– Gal tas senis mus paklaidint norėjo, – sunerimo Julija. Ji neskubėdavo pasitikėti svetimais ir to neslėpdavo. Patikimiausias žmogus žemėje buvo ji pati ir Elena su ja bent dėl to visada sutikdavo.

– Gal jis koks piktas burtininkas ir nori, kad vestuvės neįvyktų, – nusikvatojo, priversdama ir draugę šyptelti.

Automobiliui šiaip taip užpūškavus ant kalvos, atsivėrė plati panorama ir už kelių kilometrų ant kitos kalvos viršūnės dunksantys rūmai abiem užėmė kvapą. Tiesūs pasitempę kiparisai, išrikiuoti pakele kaip kareiviai, dabar aiškiai rodė kelią, o tolumoje laukianti geltona vila su apvaliais bokšteliais šonuose ir didelių kolonų įrėmintomis durimis atrodė kaip prizas kelio gale.

– Kaip filme, – ištarė abi sutartinai ir sumušė delnais.

– Jeee, mūsų laukia ypatingos vestuvės, – šūktelėjo Julija. Jos vardą užsieniečiai tardavo „Džulija“ ir ji nebetaisydavo. Ir Eleną Italijoje visi vadino tik „Elen“.

Abi buvo sutiktos šiltai, gavo po atskirą kambarį, nors būtų kuo puikiausiai sutilpę ir viename. Ne kartą teko išsitekti kartu ir daug mažesnėse erdvėse, bet Elena suprato, kad čia niekas nesirengia taupyti, o jos priskiriamos prie garbingų svečių, ne prie personalo, kaip dažnai nutinka vestuvių organizatoriams Lietuvoje.

Paėmusi nuo lovos geltono šilko chalata, Elena jį susisiautė ir išėjo į balkoną. Trumpam prisimerkė, nes saulė švietė lyg galingos lempos fotostudijoje, apžvelgė nuo kalno į tolius nubėgančių vynuogynų eiles, akmenukais grįstą kiemą apačioje, kelis alyvmedžius, išlikusius turbūt nuo tų laikų, kai čia dar stovėjo gynybinė pilis, kurios piešiniai kabojo pokylių salėje.

– *Ciao, bella*, atei, atsivėsinai, – pasigirdo balsas. Nuleidusi akis nuo platybių, Elena pamatė baseiną apačioje ir ant jo krašto gulintį jaunikį. Maiklas jai patiko, buvo iš tų žmonių, kuriems įgimtas džentelmeniškumas. Jo raumeningas kūnas buvo įrudęs saulėje, o šlapiuose juoduose plaukuose lakstė seksualūs saulės zuikučiai. Kai vakar pamatė jo šypseną ir raukšleles lūpų kampučiuose, iš karto užsimanė pabučiuoti.

– Man pirmiausia reikia kavos, – sušuko ji prisidengusi akis nuo saulės.

– *Due cappuccini, per favore*, – sušuko Maiklas po pagrindinio pastato arkomis rūkančiai tarnatei. Juodi marškinėliai, juodas sijonėlis, balta pusapvalė prijuostė su raukiniais – Ričių šeima netaupė net tarnaičių įvaizdžiui. Dvare viskas buvo suderinta iki smulkmenų, lyg kokioje Dauntono abatijoje. Visos keturios aptarnaujančios merginos atrodė lyg seserys ir niekas net nebandė atsiminti jų vardų.

Elena užsivilkė tamsiai mėlyną bikinį su raišteliais ir patenkinta nužvelgė save veidrodyje. Aukšta ir laiba, kojos tiesios, bet tvirtos, užpakaliukas riestas, gal net šiek tiek didokas, bet tik dar labiau pabrėžiantis liekną liemenį, krūtinė galėjo būti didesnė, tačiau tai, ko nedavė gamta, dabar lengvai ištaisoma apatiniais drabužiais su specialiais kaušeliais. Kažkada turėjo daug priekaištų ir laibam savo kaklui, turbūt dėl to, kad pavydžios klasiokės pravardžiuodavo gerve. Kad kaklas mažiau kristų į akis, niekada nebuvo nusitrumpinusi plaukų. O paskui suprato, kad ilgos gelsvos, šiek tiek susivėlusios garbanos yra jos puošmena ir labai patinka fotografams. Kad jos padeda parduoti šampūnus ir vitaminus moterims. Kad tinka prie brangių kaklo papuošalų ir suknelių atvirais pečiais. O jos stulbinančiai atrodo prie prabangių apatinių. Pirmoji fotosesija, nuo kurios prasidėjo jos kaip modelio karjera Italijoje, ir buvo plaukų priemonių gamintojo reklamai. Tuomet galvojo, kad vienas kitas nusifotografavimas taip ir liks hobiu, leis apmokėti studijas bei paragauti smagaus, kaip jai tuo metu atrodė, modelių gyvenimo, kuriame tik gražios moterys, turtingi vyrai, brangūs automobiliai. Tačiau praėjus keleriems metams suprato, kad hobis užvaldo visą jos gyvenimą, gražios moterys gali krėsti negražius dalykus, turtingi vyrai gali šlykščiai elgtis, o brangūs daiktai dažnai atitenka to nevertiems žmonėms.

Tačiau Elena džiaugėsi įgyta patirtimi ir pažintimis, galėjo prisiminti begalę smagių nuotykių. Jei ne modelio darbas, turbūt niekuomet nebūtų pabandžiusi atsistoti anapus kameros ir atradusi savo pašaukimo.

Pastebėjęs jos susidomėjimą fotografija Robertas pasišovė būti mokytoju. Jis buvo pusamžis

intelektualas, galintis cituoti ilgiausius Dantės tekstus. Ne gražuolis, šiek tiek žemesnis už ją ir plinkančią galvą slepiantis po kepurėle su snapeliu, bet gebantis įžvelgti ir atskleisti grožį net ten, kur kiti praeidavo pro šalį. Buvo pavasaris, jausmai suliepsnojo ir jie praleido kelis karštus mėnesius, per kuriuos Elena išmoko fotografijos subtilybių. Robertas ją pasikvietė asistente fotografuodamas tolimo giminaičio vestuves. Nuotraukos visiems labai patiko ir po mėnesio ji padėjo fotografuoti kaimyno sūnaus krikštynas. Paskui jau viena fotografavo gimtadienį jachtoje bei mokyklos išleistuvių šventę. Robertas ja didžiavosi ir mokė toliau. Už sutaupytus pinigus įsigijusi profesionalią aparatūrą, toliau jam padėjo fotografuoti turčių vestuves. Tokių pažinčių dabar Elenai galėjo kiekvienas pavydėti.

Su Maiklu susipažino prieš dvejus metus jo draugo vestuvėse. Tuomet buvo pagarsėjęs mergišius ir Elena nė įsivaizduoti negalėjo, kad teks fotografuoti jo vestuves.

Dabar pagalvojo, kad būtų pernelyg banalu ištekti už tokio vyro ir apsigyventi rūmuose, likti šalyje, kur visuomet šviečia saulė ir pusę metų gali maudytis atvirame baseine. Kažin, ar galėtų priprasti prie nuolatinio dykinėjimo, svetimos kalbos ir papročių. O gal kaip tik būtų įdomu – fotografuoti sau drugelius ir gėlytes atvirukams, augintų dukras, rašytų vynuoges ir būtų laiminga. O vakarais lauktų pokyliai, pasiplaukiojimai jachtomis, vakarienės prabangiuose restoranuose ir kelionės pas turtingus jo draugus.

Ne, Elenai už viską svarbiau buvo laisvė. Narvelio, tegul ir auksinio, ji tikrai nenorėjo. Pilis gražiai atrodo tik nuotraukose.

Ji prisėdo ant baseino krašto ir grakščiai nuleido kojas į vandenį.

– *Bellissima*, – sušuko Maiklas šiek tiek dramatiškai, negalėdamas atplėšti nuo jos akių.

– Atsargiai, išlepinsi mane komplimentais, – kelis kartus trenkė kojomis per vandenį aptaškydama jį. Elena gal būtų norėjusi tokio gražaus, raumeningo, mandagaus, visada pasitempusio, gerai nusiteikusio ir beriančio komplimentus vyro kaip Maiklas. Nežinia, koks jis bus šeimos vyras, bet kai esi Ričių šeimos palikuonis, turbūt nereikia mokėti kalti vinių, taisyti šaldytuvų ar remontuoti automobilių. Nereikia bartis dėl dulkių, neplautų indų ir nepagamintos vakarienės. Vaikus čia augina auklės, valgį verda virėjai, o žolę pjauna sodininkai, kol pats mirksti baseine.

– Ach tu šitaip? Tada aš tau parodysiu, – Maiklas suėmė jai už pėdų ir po sekundės abu panėrė į žydrą baseino vandenį. Kai po trumpos kovos Elena grakščiai išniro, Maiklas vėl pabandė ją įmurkdyti.

– Paleisk, tau nederu su manim glėbesčiuotis, – kvatojo Elena ir bet kas, stebėdamas juos, būtų pagalvojęs, kad greičiausiai jie yra ta laiminga rytoj čia susituoksianti pora.

– Šiandien dar galiu, – mirktelėjo Maiklas ir pasilenkęs pakštelėjo jai į skruostą.

Vakar stebėdama juos su Lola, Elena nematė jokių meilės pliūpsnių, kokių tikimasi iš

besituokiančios poros. Per bandomąją fotosesiją turėjo juos įkalbinėti apsikabinti, pasibučiuoti, meiliai žiūrėti vienas į kitą. Lola buvo įsitempusi ir susirūpinusi dėl svečių susodinimo, o Maiklas elgėsi vėjavaikiškai ir žarstė komplimentus net tarnaitėms.

Elena dideliais grybšniais triskart perplaukė baseiną, paskui panėrusi pasimėgavo kaip, nesutikdamas jokie pasipriešinimo, jos kūnas sklendžia vandenyje. Ji priklausė vandens stichijai, be jo negalėjo nei dirbti, nei atostogauti. Išniro iš vandens, įkvėpė ir lėtai papurtė ilgus plaukus, kaip daro besifilmuodami plaukų reklamoje modeliai. Žinojo, kad atrodo pritrenkiančiai. Nusišypsojo apstulbusiam Maiklui ir vėl paniro.

Jai patiko erzinti vyrus. Matyti tas nevaldomai žybsinčias akis. Uždegdavo juos ir atsitraukdavo, tokios ilgą laiką buvo jos žaidimo taisyklės. Patiko būti ta iš proto vedančia, bet nesugaunama undinėle, išslystančia iš siekiančių pačiuoti rankų. Jai trisdešimt vieni, tačiau jautėsi per jauna, kad įsipareigotų.

– *Cappuccino per il signori*, – mergina su balta prijuoste padėjo puodelius ant metalinio stalelio šalia baseino gultų.

– *Grazie*, – šūktelėjo jai pavymui Elena ir atsispyrusi kojomis nuo dugno, o rankomis pasirėmusi į plyteles grakščiai atsisėdo ant baseino krašto. Net tarnaitės čia nežino žodžio stresas.

– Gyveni kaip pasakoje, – ištarė gurkštelėjusi iš balto porcelianinio puodelio. – Gera kava, baseinas, saulė, šezlongas, savo derliaus vynas, savo alyvuogės, o dabar dar ir gražuolė žmona.

– Na, pas mus irgi kartais lyja. Ir tarnai kartais sunervina. Būna, kad automobilis neužsiveda ar lėktuvo reisas atidedamas. Ir žmona ne visada šypsosis, esu realistas, – sukikeno Maiklas.

– Tik nuo vyro priklauso, ar žmona šypsosi, – atrėžė Elena.

Maiklas gurkštelėjo kavos:

– O tu juk netekėjusi ir vis tiek šypsaisi, – pieno puta ant jo lūpos atrodė taip gundančiai, kad Elena vargiai sutramdė nepadorias asociacijas. Bet ne, jaunikio tai tikrai negundys, kad ir kaip seniai buvo lietusi vyrą. Bet jei atsirastų koks nors gražuolis jo draugas, sąlygos savaitgalio nuotykiui čia pačios tinkamiausios. Taip, ji žino, kad Kristupui tai nepatiktų, bet juk nebūtina jam visko sakyti arba išduoti.

– Mano toks darbas. Juk negaliu susiraukusi vestuvių fotografuoti, – ji rūščiai pažvelgė, o po sekundės kikeno kartu. – Labai skani kava.

– Na, tik visiškai savęs negerbiantis italas galėtų gerti ar juo labiau vaišinti damą neskania kava, – Maiklas pasirąžė ant gulto ir Elena pagalvojo, kad abu jie žaidžia tą seną kaip pasaulis gundymo žaidimą. Abu pasitikrino, ar dar šio to verti.

Sučėžėjo akmenėliai ir kimus Julijos balsas:

- Elena, tu dar neapsirengusi, ką sau galvoji. Ar į laikrodį žiūrėjai?

- Mane viršininkė šaukia, turėsiu bėdų, – pašoko Elena dirbtinai sunerimusi.

- O tu sakyk, kad aptarinėjai su klientu, kaip fotografuosimės vynuogynuose saulei leidžiantis, – šnipštelėjo Maiklas, sąmoksliškai kilsteldamas kairį antakį.

- Oho, puiki mintis, – Elena padėjo tuščią puodelį ant staliuko, užsimetė rankšluostį ir neskubėdama nuėjo pasitikti Julijos. Laukė daug darbo, bet ji neleis draugei sugadinti tokio puikaus ryto, nors žinojo, kad *Džulijos* geriau nepykdyti, kai vyksta pasiruošimas vestuvėms.

Elena dažnai stebėdavosi, kaip draugės galvoje telpa tiek minčių, kaip ji sugeba sužiūrėti tiek smulkmenų, atsiminti, ko trūksta, išspręsti tiek klausimų. Iš kur ji semia idėjas ir kaip neperkaista jos smegenys. Julija visada turėjo paruoštą atsakymą ar problemos sprendimą, jos rankinuke tilpdavo daugybė daiktų – nuo vaikiškų ledinukų, nors neturėjo vaikų, iki cigarečių pakelio, nors pati nerūkė. Ir tai, kad ten buvo pleistro, rankų kremo, kosmetinė, nosinė, biuro reikmenų rinkinys, siūlų, adatų, žvakigalių, kišeninis peiliukas, vaistų nuo skausmo, keli įkrovikliai, planšetė ir net riešutų pakelis, jei išalktų pakeliui, žavėjo Eleną. Kartais ji galvodavo, kad draugė yra apsigimusi organizatorė.

- Aš tuoj, – palikusi Juliją prie baseino kalbėtis su jaunučiu, užbėgo į kambarį apsirengti.

Per klasės susitikimą prieš dvejus su puse metų trys mokyklos laikų draugės – Elena, Julija ir Indrė – nusprendė padėti klasės draugei suorganizuoti vestuves, o tuoj po to įkūrė vestuvių planavimo agentūrą. Kai sugalvojo pasivadinti *Vestuvių fėjomis*, Julijos vyras Marius, padėjęs nuo pat pradžių, joms davė vardus – Juliją pavadino sumaniąja, Eleną – gražiąja, o Indrė – romantiškąja.

Garsas apie jų originalumą, darbštumą, sumanumą ir gebėjimą akimirksniu išspręsti problemas lyg virusas pasklido po Lietuvos turtingųjų namus ir po metų jų verslas sukosi kaip malūno sparnai vėjuotą dieną. Elenos pažinčių dėka pradėjo plaukti užsakymai ir iš užsienio. Jos buvo jaunos, veiklios ir gražios, už tą pačią kainą nudirbdavo tris kartus daugiau, nei jų konkurentės svetur.

Kai Julija pasiūlė steigti vestuvių planavimo agentūrą, Elena iš karto žinojo, kad neapsiribos lietuviškais klientais. Nepraėjus nė metams, jos gavo pirmą užsakymą organizuoti vestuves Italijoje, po jų sekė dar vienos. Šiam sezonui jos turi dar vienas vestuves Italijoje, jubiliejų Ispanijos pakrantėje ir turbūt aštuonerias vestuves Lietuvoje. Daugiau užsakymų nebepriėmė, nes ir taip beveik visi vasaros savaitgaliai užimti. Bet kai gyvenimiškuose ir rytais gali plaukioti baseine, argi gali skųstis darbu. Dirbdama ji pakeliauja ir pamato kur kas daugiau nei kiti žmonės per atostogas. Jei reikėtų galvoti tiek, kiek Julijai, tada ne, o Elena daro tai, ką labiausiai mėgsta – fotografuoja ir šiek tiek padeda draugei.

Julija buvo atsakinga už visus organizacinius reikalus, žinojo, kur ką gauti, kaip užsakyti, kaip

suderinti įvairias nuomones ir padaryti taip, kad visos pusės būtų laimingos. Ji kalbėdavosi su klientais, sprendavo pačias įvairiausias problemas ir buvo atsakinga beveik už viską. Steigti vestuvių organizavimo agentūrą buvo Julijos sumanymas, nes jai nusibodo dirbti biure. Elena fotografuodavo renginius ir kiek galėdama padėdavo Julijai. Na, o Indrė buvo floristė ir patalpų dekoratorė. Ji žinojo, kaip sudėlioti akcentus, kad patalpos šventiškai sušvistų, kaip kaspinėliais, gėlėmis, vaisiais ir paprastomis smulkmenomis sukurti nuotaiką. Vos keli daiktai, paprasčiausias tiulis, drobinės virvės, miško ar pievų dovanos, tvarte ar rūsyje rastos senienos pakeisdavo šventės salę neatpažįstamai. O gavusi kelis kibirus gėlių, sukdavo iš jų nepakartojamų kompozicijų.

Kadaise Indrė turėjo gėlių saloną nedideliame miestelyje, kuriame jos visos užaugo, bet, įkūrus *Vestuvių féjas*, persikėlė į Vilnių. Taip sutapo, kad tuo metu ją paliko vyras Andrejus, Odetos, šiemet baigiančios pirmą klasę, tėtis. Nuo to laiko Indrė nebuvo nuėjusi nė į vieną pasimatymą ir vis bandė sulieknėti, nors tie keli kilogramai, draugių manymu, tikrai negadino jos grožio.

Indrė dažniausiai negalėdavo keliauti su draugėmis, nes neturėjo kur palikti dukros. Šią savaitę, kol Elena su Julija mėgausis karšta itališka saule, prabanga ir geru maistu, Indrė su Mariumi bus atsakingi už žymaus politiko sūnaus vestuves Lietuvoje. Ir nors Julija buvo viską iš anksto užsakiusi ir paruošusi, prisiminė panikos apimto Mariaus veidą jiems atsisveikinant oro uoste.

„Nieko baisaus, tegul ir jis pajunta, koks nelengvas mūsų darbas“, – Juliją lėktuve ramino Elena, nors širdies gilumoje nebuvo užtikrinta, kad draugės vyras, puikiai išmanantis verslo finansavimo modelius, sugebės išpildyti paprastus vestuvinių įgeidžius. Bet kuriuo atveju jis puikiai mokėjo sudaryti išmanančio įvaizdį, to kartais užtenka klientams, o emocinius niuansus puikiai sutvarkys Indrė.

